

Sygn. akt IV Ua 11/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2015r.

Sąd Okręgowy w Elblągu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Alicja Romanowska

Sędziowie: SO Renata Żywicka (spr.)

SO Grażyna Borzestowska

Protokolant : st. sekr. sądowy Łukasz Szramke

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2015r. w Elblągu

na rozprawie sprawy z odwołania A. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

z dnia 29 lipca 2014r, znak: (...)

o zwrot nienależnie pobranego zasiłku chorobowego i zasiłek chorobowy

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia **22 grudnia 2014r.**, sygn. akt **IVU 507/14**

oddala apelację.

Sygn. akt IV Ua 11/15

UZASADNIENIE

W dniu 25.09.2014r. do Sądu Rejonowego w Elblągu wpłynęło odwołanie A. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. z dnia 29.07.2014r., znak: (...), którą odmówiono skarżącemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 05.06.2014r. do dnia 27.06.2014r. oraz zobowiązano go do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego wraz z odsetkami w łącznej kwocie 989,92 zł. Swoje stanowisko A. W. uzasadnił tym, że nie miał świadomości o konsekwencjach podjęcia pracy w ostatnim dniu okresu zwolnienia lekarskiego, oraz że ma trudną sytuację finansową, a będąc osobą niepełnosprawną i schorowaną jest mu ciężko znaleźć zatrudnienie umożliwiające poprawne funkcjonowanie w społeczeństwie.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie wskazując, iż po ustaniu tytułu ubezpieczenia wraz z końcem zatrudnienia z dniem 26.04.2014r., ubezpieczony od 27.04.2014r. do 27.06.2014r. pobierał zasiłek chorobowy wypłacany przez organ rentowy, a wyniku przeprowadzonego postępowania kontrolnego ustalono, że w dniu 27.06.2014r. ubezpieczony podjął zatrudnienie w firmie (...) (...)k G.. Pozwany wskazał, że ubezpieczony podjął pracę zarobkową i wykorzystał zwolnienie lekarskie niezgodnie z jego przeznaczeniem, przez co utracił prawo do

zasiłku za cały okres tego zwolnienia. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał również na fakt, że skarżący był pouczony o okolicznościach powodujących ustanie prawa do zasiłku chorobowego w dniu 28.04.2014r.

Sąd Rejonowy w Elblągu wezwał do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego M. G. – dyrektora Zakładu (...) z siedzibą w E., u którego pracę podjął ubezpieczony.

Zainteresowany, przesyłając akta osobowe A. W. wraz z ewidencją jego czasu pracy, wskazał, że ubezpieczony był jego pracownikiem jedynie w okresie od 27.06.2014r. do 11.07.2014r., a zawarta umowa została rozwiązana na mocy porozumienia stron z inicjatywy pracownika. Zainteresowany poinformował, że przyczyną rozwiązania umowy była niepełnosprawność pracownika, która ograniczała jego możliwości pracy. Poparł on również stanowisko skarżącego podnosząc, iż mimo niepełnosprawności i poważnych problemów zdrowotnych stara się on funkcjonować w społeczeństwie oraz pracować mimo swoich ograniczeń. Zainteresowany przedłożył również na wezwanie Sądu zaświadczenie o wysokości wypłaconych ubezpieczonemu świadczeń, z którego wynikało, że za okres od 27.06.2014r. do 11.07.2014r. wypłacił on A. W. łącznie kwotę 899,36 zł brutto (693,21 zł netto).

Sąd Rejonowy w Elblągu wyrokiem z dnia 22 grudnia 2014r. w sprawie IV U 507/14 zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu A. W. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 05 czerwca 2014 roku do dnia 27 czerwca 2014 roku, uchylając jednocześnie obowiązek zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego za wyżej wymieniony okres wraz z odsetkami w łącznej wysokości 989,92 zł.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach i wnioskach :

Ubezpieczony A. W. podlegał obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu w okresie od dnia 1 lutego 2014 r. do dnia 26 kwietnia 2014 r. z tytułu zatrudnienia w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w E.. W okresie zatrudnienia stał się niezdolny do pracy od dnia 14 kwietnia 2014 r. Do dnia 26 kwietnia 2014 r. płatnik składek wypłacił skarżącemu wynagrodzenie za okres choroby.

Od dnia 27 kwietnia 2014 r. do dnia 27 czerwca 2014 r. zasiłek chorobowy był wypłacany ubezpieczonemu przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E..

W dniu 28 kwietnia 2014 r., składając wniosek o wypłatę zasiłku po ustaniu tytułu ubezpieczenia, A. W. złożył oświadczenie, w którym znajdowało się pouczenie o skutkach wynikających z treści art. 13 ust. 1, art. 18 i art. 22 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2010 r. Nr 77 poz. 512 z późn. zm. – obecnie Dz. U. z 2014 r. poz. 159) – zwana dalej ustawą zasiłkową oraz o tym, że niepoinformowanie przez ubezpieczonego o wystąpieniu okoliczności, które mają wpływ na te świadczenia za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia, będzie skutkowało uznaniem ich za nienależne i będą podlegały zwrotowi. W pouczeniu nie było odwołania do treści art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej oraz art. 66 ust. 1 i 2 tej ustawy.

Pod koniec czerwca 2014 r., jeszcze w okresie niezdolności do pracy, skarżący skontaktował się z osobą wskazaną na ogłoszeniu, z którego wynikało, że zainteresowany w ramach prowadzonego przez siebie przedsiębiorstwa pod nazwą Zakład (...) – (...) – poszukuje chętnych do pracy.

Osoba, z którą rozmawiał ubezpieczony wskazała mu, by stawił się na rozmowę do siedziby firmy. Tam uzyskał informację na temat warunków pracy, którą miał wykonywać. Jednocześnie wydano mu odzież roboczą i zobowiązano do odbycia niezbędnych szkoleń. Wskazano też, że pracę ma podjąć w dniu 30 czerwca 2014 r. Ubezpieczony informował osoby, z którymi rozmawiał, że nie może jeszcze podjąć pracy, gdyż jest na zwolnieniu lekarskim do dnia 27 czerwca 2014 r.

Umowę o pracę podpisano z ubezpieczonym w dniu 27 czerwca 2014 r. i ten sam dzień wskazano jako dzień rozpoczęcia pracy, która polegała na wykonywaniu czynności sprzątających i porządkujących terenów zielonych na osiedlach, objętych świadczeniem usług przez zainteresowanego. A. W. podjął wykonywanie tych czynności w dniu 30 czerwca 2014 r.

Pracodawca wypłacił ubezpieczonemu wynagrodzenie za miesiąc czerwiec 2014 r., obejmujące dzień 27 i 30 tego miesiąca.

Z dniem 11 lipca 2014 r. łącząca ubezpieczonego z zainteresowanym umowa o pracę uległa rozwiązaniu za porozumieniem stron.

Zdaniem Sądu Rejonowego odwołanie ubezpieczonego A. W. zasługiwało na uwzględnienie. Sąd I Instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na niekwestionowanych dokumentach złożonych do akt sprawy w postaci akt rentowych, w tym oświadczenia z dnia 28 kwietnia 2014 r., jak również akt osobowych ubezpieczonego. Uzupełniająco Sąd Rejonowy stan faktyczny ustalał na podstawie zeznań ubezpieczonego oraz zainteresowanego, które mimo że rozbieżne z przedłożonymi do akt sprawy dokumentami w postaci umowy o pracę z dnia 27 czerwca 2014 r. oraz świadectwa pracy, odzwierciedlają rzeczywisty stan faktyczny, a nie wykreowany przez pobieżnie sporządzone dokumenty, z jednej strony przygotowane przez osobę nie będącą zaangażowaną w sprawę, a z drugiej strony przez ubezpieczonego, który jak wynika z załączonych do akt osobowych dokumentów potwierdzających poziom wykształcenia, nie jest osobą o rozbudowanej wiedzy prawniczej, rozróżniającą terminy zawarcia umowy oraz rozpoczęcia świadczenia pracy. Ponadto Sąd Rejonowy wskazał, że ubezpieczony, będący osobą niewykwalifikowaną zawodowo, któremu nadarzyła się okazja podjęcia zatrudnienia zaraz po ustaniu okresu niezdolności do pracy po ustaniu poprzedniego tytułu ubezpieczenia, był w szczególnej sytuacji. Ograniczony zbiór ofert na rynku pracy, brak wykwalifikowanych umiejętności powoduje, że osoba o takich predyspozycjach nie może odrzucać żadnej z ofert zatrudnienia, które – jak wynika z doświadczenia życiowego – mają bardzo krótki „termin ważności”, a ich popyt zdecydowanie przewyższa podaż. Powoduje to, że rynek pracy w tej kategorii pracowników nie ułatwia komunikowaniu potencjalnemu pracodawcy jakichkolwiek przeszkód do zatrudnienia, choćby obiektywnych. Stąd też często kandydaci na pracowników zgadzają się na praktycznie każde wymagania i warunki pracodawców.

W ocenie Sądu I Instancji powyższe rozważania miały kluczowe znaczenie dla dokonania oceny postawionego przez organ rentowy zarzutu podjęcia przez ubezpieczonego pracy zarobkowej w okresie orzeczonej niezdolności do pracy.

Sąd orzekający w sprawie wskazał również, że organ rentowy zarówno w zaskarżonej decyzji, jak i w odpowiedzi na odwołanie powoływał się na treść art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej, zgodnie z którym ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia. Sąd Rejonowy uznał za stosowne wskazać, że brak było podstaw do stosowania art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej do sytuacji faktycznej zaistniałej u ubezpieczonego, a w świetle treści wzoru oświadczenia (wzór urzędowy Z-10), na który powołuje się organ rentowy podpisany dnia 28 kwietnia 2014 r., stanowisko takie powinien podzielać także ZUS. W treści pouczenia do tego oświadczenia nie jest bowiem przywołany art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej. Jest natomiast odesłanie do art. 13 ust. 1 tej ustawy.

Sąd Rejonowy zaznaczył, że przedstawiona konstrukcja przedmiotowego pouczenia nie jest wynikiem dowolnej jego redakcji. Przepis art. 17 ust. 1 i art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej mają bowiem innych adresatów i dotyczą całkowicie innej hipotezy. Treść art. 17 ust. 1 dotyczy ubezpieczonego, a więc zgodnie z treścią art. 1 ust. 1 ustawy osób objętych ubezpieczeniem społecznym w razie choroby i macierzyństwa określonym w ustawie z 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Z kolei art. 13 ust. 1 pkt 2 określa zdarzenia prawne, które powodują brak prawa do zasiłku chorobowego osobie, która tylko warunkowo korzystać może z zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia.

Wobec powyższego Sąd I Instancji podniósł, że w przypadku skarżącego A. W. art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej nie mógł znaleźć zastosowania, gdyż w okresie pobierania spornego zasiłku chorobowego, nie był on objęty ubezpieczeniem społecznym, a co za tym idzie nie można było mu postawić zarzutu wykorzystywania zwolnienia lekarskiego niezgodnie z jego przeznaczeniem, a organ rentowy w tym zakresie nie przedstawił żadnych wniosków dowodowych, które miałyby tego dowieść. Sąd podkreślił, że uprawnienie ubezpieczonego do zasiłku chorobowego wynikało tylko i

wyłącznie z wyjątkowej treści art. 7 pkt 1 ustawy zasiłkowej, który przewiduje szczególne warunki nabycia prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia. Sąd orzekający nie miał również wątpliwości, że nawet przyjęcie, iż z dniem 27 czerwca 2014 r. A. W. został objęty ubezpieczeniem z nowego tytułu, to skutki podjęcia przez niego działalności zarobkowej, polegającej na zawarciu umowy o pracę z tym dniem, nie pozbawia go prawa do zasiłku chorobowego za okres sprzed powstania tytułu ubezpieczenia, bowiem nie ma w ustawie zasiłkowej żadnej podstawy prawnej do nabywania prawa do zasiłku za okres przypadający przed zaistnieniem tytułu ubezpieczenia (powołano rzecznictwo Sądu Najwyższego sygn. I UK 19/13, LEX nr 1413492).

Sąd Rejonowy wskazał także, że dysponując dokumentacją, która wpłynęła do organu rentowego w związku ze zgłoszeniem ubezpieczonego do ubezpieczenia społecznego z tytułu zawarcia nowej umowy o pracę, można było wnioskować, iż ubezpieczony w okresie orzeczonej niezdolności do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia podjął działalność zarobkową, która stanowić może tytuł do objęcia go ubezpieczeniem społecznym.

W toku postępowania przed organem rentowym nie jest też możliwe przeprowadzenie pełnowymiarowego postępowania dowodowego, w wyniku którego możliwe jest wyjaśnienie każdego niuansego danego stanu faktycznego. W tym zakresie postępowanie dowodowe, które realizowane jest przed Sądem rozpoznającym sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych pozwala na przedstawienie pełnego wachlarza środków dowodowych, które ostatecznie podlegają ocenie Sądu na podstawie jego przekonania, po wszechstronnym rozważeniu całego zebranego materiału dowodowego.

Sąd I Instancji przyjął, że w niniejszej sprawie przedłożone do akt sprawy dokumenty pod postacią umowy o pracę oraz ewidencji czasu pracy wskazują na to, że z dniem 27 czerwca 2014 r. ubezpieczony podjął pracę u zainteresowanego, mimo zgłaszanej przez niego uwagi, co do tego, że nadal jeszcze tego dnia pozostaje na zwolnieniu lekarskim. Za powyższy dzień zostało mu wypłacone wynagrodzenie, mimo że faktycznie nie wykonywał swoich obowiązków pracowniczych wynikających z zawartej umowy.

Sąd zaznaczył również, że zgodnie ze szczególnymi zasadami postępowania odrębnego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, w tej kategorii spraw nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron (art. 473 par. 1 k.p.c.). Takim ograniczeniem jest dyspozycja art. 247 k.p.c., zgodnie z którym dowód ze świadków lub z przesłuchania stron przeciwko osnowie lub ponad osnowę dokumentu obejmującego czynność prawną może być dopuszczony między uczestnikami tej czynności tylko w wypadkach, gdy nie doprowadzi to do obejścia przepisów o formie zastrzeżonej pod rygorem nieważności i gdy ze względu na szczególne okoliczności sprawy sąd uzna to za konieczne. W niniejszej sprawie w ocenie Sądu Rejonowego taka konieczność występowała, gdyż w świetle wyjaśnień ubezpieczonego, ale przede wszystkim zainteresowanego, który był drugą stroną zawartej umowy o pracę, faktycznie rozpoczęcie świadczenia pracy przez A. W. miało miejsce w dniu 30 czerwca 2014 r., zaś pierwszy dzień jego wizyty w siedzibie jego firmy miał charakter organizacyjny. Zgodnie zaś z treścią art. 26 k.p. stosunek pracy nawiązuje się w terminie określonym w umowie jako dzień rozpoczęcia pracy, a jeżeli terminu tego nie określono - w dniu zawarcia umowy. W umowie o pracę strony są zobowiązane określić termin rozpoczęcia pracy (art. 29 par. 1 pkt 5 k.p.).

Przepis, który mógłby stanowić podstawę pozbawienia skarżącego prawa do zasiłku przewiduje, że może się tak stać w przypadku podjęcia działalności zarobkowej, która stanowiłaby tytuł do objęcia ubezpieczeniem chorobowym.

W ocenie Sądu I Instancji z intencji stron postępowania wynikało, że stosunek pracy miał być zawarty z chwilą rozpoczęcia faktycznej pracy przez skarżącego, a więc w świetle zeznań ubezpieczonego i zainteresowanego kolejnego dnia stawiennictwa w pracy po spotkaniu organizacyjnym, a więc w dniu 30 czerwca 2014 r., jak wynika z kolei z ewidencji czasu pracy, załączonej do akt osobowych skarżącego. W korelacji ze wskazanymi przepisami pozostaje treść art. 80 zdanie pierwsze k.p., zgodnie z którym wynagrodzenie przysługuje tylko za pracę wykonaną, co ma znaczenie dla zarzutu wykonywania w dniu 27 czerwca 2014 r. pracy zarobkowej, świadczonej w trakcie zwolnienia lekarskiego (bez znaczenia, czy jest to niezgodne z celem zwolnienia lekarskiego).

W ocenie Sądu orzekającego odróżnić należało czynności podejmowane wyłącznie w celu incydentalnego podpisania przez ubezpieczonego umowy o pracę i innych dokumentów związanych z nawiązaniem zatrudnienia, od wykonywania działalności zarobkowej (szeroko rozumianej pracy). W odniesieniu do osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą w doktrynie oraz orzecznictwie wykształcił się pogląd, że czynności polegające na podpisywaniu faktur w barku możliwości dokonania tego przez kogoś, kto mógłby zastąpić ubezpieczonego w takich czynnościach, o ile ma charakter incydentalny, nie może być uznane za wykonywanie pracy zarobkowej. Zdaniem Sądu nie ma żadnych racjonalnych przeszkód do tego, by podobne zasady stosować do ubezpieczonych, chcących zabezpieczyć sobie środki utrzymania zaraz po zbliżającym się końcu okresu niezdolności do pracy, wynikającego z wydanego zaświadczenia lekarskiego – jedynie błąd pracownika zainteresowanego spowodował, że jako datę nawiązania stosunku pracy z A. W. oraz termin rozpoczęcia pracy określono na dzień 27 czerwca 2014 r.

W oparciu o przedstawione rozumowanie Sąd Rejonowy dokonał uściślenia stanu faktycznego, co z kolei eliminowało z zastosowania treść art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej, a to z kolei stanowiło podstawę do stwierdzenia braku podstaw do uznania, iż pobrany zasiłek chorobowy za ten okres był świadczeniem nienależnym w rozumieniu art. 84 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 z późn. zm.).

Z tych więc względów Sąd I Instancji na podstawie art. 477¹⁴ par. 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzją przyznając ubezpieczonemu prawo do zasiłku chorobowego za sporny okres, jednocześnie uchylając obowiązek zwrotu ww. zasiłku wraz z odsetkami.

Od wskazanego rozstrzygnięcia pozwany wywiódł apelację, którą zaskarżył wyrok w całości, zarzucając nieważność postępowania z art. 379 § 6 k.p.c., albowiem Sąd Rejonowy orzekł w zakresie, w którym sąd okręgowy jest właściwy bez względu na wartość przedmiotu sporu, a mianowicie rozstrzygnął, że ubezpieczony nie podlegał do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych w dniu 27.06.2014r. Organ rentowy zarzucił także błąd w ustaleniach faktycznych – polegający na przyjęciu, iż ubezpieczony nie podjął działalności zarobkowej stanowiącej tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającej prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby, co z kolei prowadziło do naruszenia przepisów prawa materialnego, w szczególności art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014, poz. 159), zwana w dalszej części apelacji ustawą zasiłkową, poprzez jego niezastosowanie; i naruszenie prawa materialnego – art. 84 ust 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t. j. Dz. U. z 2013, poz.1442 ze zm.), zwana dalej ustawą systemową, poprzez niezastosowanie i przyjęcie, że zasiłki chorobowe pobrane przez ubezpieczonego nie stanowiły świadczeń nienależnie pobranych w sytuacji, gdy ubezpieczony został pouczone o braku prawa do ich pobierania.

Wskazując na powyższe zarzuty Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu swego stanowiska apelujący wskazał, że z konta ubezpieczonego wynika, iż od dnia 27.06.2014r. podlegał on ubezpieczeniu u zainteresowanego, co stosownie do treści art. 34 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 października o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2007 r. nr 11, poz. 74, ze zm.) stanowi środek dowodowy w postępowaniu administracyjnym i sądowym z zakresu ubezpieczeń społecznych. Ponadto pozwany podkreślił, że do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie zainteresowany nie złożył w organie rentowym żadnych dokumentów korygujących świadczących o braku tytułu ubezpieczenia A. W. w dniu 27.06.2014r., zatem organ rentowy nie miał podstaw do wydania decyzji w przedmiocie wyłączenia, czy też objęcia ubezpieczeniem.

Nadto podkreślono, że zarówno ubezpieczony, jak i zainteresowany przyznali, iż za dzień 27.06.2014r. wypłacono ubezpieczonemu wynagrodzenie za pracę.

Podsumowując swoje stanowisko organ rentowy zaznaczył iż okoliczność, od jakiego dnia ubezpieczony podlegał do ubezpieczenia chorobowego stanowi przesłankę prejudycjalną, właściwą rzeczowo do rozstrzygnięcia przez Sąd

Okręgowy, którego orzeczenie w dalszej kolejności, stanowiłoby podstawę do prawidłowego rozstrzygnięcia przez Sąd Rejonowy o prawie do spornego zasiłku chorobowego, a także, iż na uwadze należy mieć fakt, że dniu 28.04.2014r., A. W. własnoręcznie podpisał poświadczył, że został on pouczony o wszelkich okolicznościach braku prawa do pobierania świadczeń, a pobrany zasiłek chorobowy spełnia kryteria nienależnie pobranych świadczeń, stosownie do przepisu art. 84 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy systemowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy poczynił w niniejszej sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy aprobuje i przyjmuje za własne. Również dokonana ocena prawna nie nasuwa zastrzeżeń, co do właściwej wykładni przepisów prawa oraz ich prawidłowego zastosowania. Wobec tego zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w niniejszym uzasadnieniu (tak postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 1997 roku, II UKN 61/97; wyrok SN z dnia 5 listopada 1998 roku, I PKN 339/98).

Wskazać należy, że przedmiotem niniejszego postępowania była prawidłowość decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w przedmiocie odmowy skarżącemu A. W. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 05.06.2014r. do dnia 27.06.2014r. oraz zobowiązania go do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego wraz z odsetkami w łącznej kwocie 989,92 zł.

Przede wszystkim nietrafny był zarzut organu rentowego nieważności postępowania przed Sądem Rejonowym z uwagi na naruszenie z art. 379 § 6 k.p.c., gdyż Sąd I instancji wbrew twierdzeniom apelującego nie orzekał w zakresie, w którym sąd okręgowy jest właściwy bez względu na wartość przedmiotu sporu. Sąd ten ustalił, że skarżący mimo formalnego zgłoszenia go do ubezpieczeń społecznych przez pracodawcę z datą 27 czerwca 2014r., nie podjął w tym dniu działalności zarobkowej, a samo zawarcie umowy o pracę w dniu 27 czerwca 2014r. nie może rodzić obowiązku zwrotu pobranego przez niego zasiłku chorobowego. Podnieść przy tym należy, że zainteresowany pracodawca wyraźnie wskazał, że w dniu 27 czerwca 2014r. nie wykonywał żadnych prac, lecz był jedynie przeszkalany.

Nie sposób również nie zauważyć niekonsekwencji pozwanego, który przy składaniu wniosku o zasiłek chorobowy pouczył skarżącego o treści art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014, poz. 159), zaś zaskarżoną decyzję wydał w oparciu o przepis art. 17 tej ustawy, który nie ma zastosowania w niniejszym stanie faktycznym.

Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy przepis art. 17 ust. 1 i art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej mają bowiem innych adresatów i dotyczą całkowicie innej hipotezy. Treść art. 17 ust. 1 dotyczy ubezpieczonego, a więc zgodnie z treścią art. 1 ust. 1 ustawy osób objętych ubezpieczeniem społecznym w razie choroby i macierzyństwa określonym w ustawie z 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Z kolei art. 13 ust. 1 pkt 2 określa zdarzenia prawne, które powodują brak prawa do zasiłku chorobowego osobie, która tylko warunkowo korzystać może z zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia.

Wobec powyższego Sąd I Instancji podniósł, że w przypadku skarżącego A. W. art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej nie mógł znaleźć zastosowania, gdyż w okresie pobierania spornego zasiłku chorobowego, nie był on objęty ubezpieczeniem społecznym, a co za tym idzie nie można było mu postawić zarzutu wykorzystywania zwolnienia lekarskiego niezgodnie z jego przeznaczeniem.

Przepis art. 13 ust.1 pkt2 ustawy zasiłkowej, który mógłby stanowić podstawę pozbawienia skarżącego prawa do zasiłku przewiduje, że może to nastąpić w przypadku podjęcia działalności zarobkowej, która stanowiłaby tytuł do objęcia ubezpieczeniem chorobowym.

Sąd Okręgowy podziela zapatrywania Sądu I Instancji, że intencją stron postępowania było aby stosunek pracy został zawarty z chwilą faktycznego rozpoczęcia pracy przez skarżącego, a więc kolejnego dnia roboczego po spotkaniu organizacyjnym, tj. 30 czerwca 2014 r.

W kwestii wykładni pojęcia „ wykonywanie pracy zarobkowej”, mającej zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia, czy wskazane w decyzji organu rentowego i potwierdzone w ustaleniach faktycznych przyjętych w podstawie zaskarżonego wyroku czynności skarżącego stanowiły taką pracę, należy wskazać, że orzecznictwo Sądu Najwyższego przyjmuje wąską wykładnię tej przesłanki utraty prawa do zasiłku chorobowego, uznając zasadniczo, że wszelka aktywność zarobkowa w okresie pobierania zasiłku powoduje taki skutek. Sąd Najwyższy uznaje jednak, że od tej zasady mogą istnieć odstępstwa uzasadnione zwłaszcza sporadycznym i **formalnym charakterem czynności** ubezpieczonego lub ich niezbędnością dla kontynuacji działalności gospodarczej. Uznanie, że nie dochodzi do utraty prawa do zasiłku chorobowego, w przypadku aktywności zmierzającej do osiągnięcia zarobku w czasie pobierania tego zasiłku, występuje jednak tylko wówczas, gdy ma ona charakter incydentalny i wymuszony okolicznościami (zob. wyrok z dnia 15 czerwca 2007 r. II UK 223/2006 OSNP 2008/15-16 poz. 231). Stanowisko dopuszczające tego rodzaju wyjątki jest już wyraźnie ukształtowane w orzecznictwie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 24 lutego 1999 r. III AUa 1292/98 LexPolonica nr 1548524 i wyroki Sądu Najwyższego (z 17 stycznia 2002 r. II UKN 710/2000 OSNP 2003/20 poz. 498; 7 października 2003 r. II UK 76/2003 OSNP 2004/14 poz. 247; 20 stycznia 2005 r. I UK 154/2004 OSNP 2005/19 poz. 307; 9 października 2006 r. II UK 44/2006 OSNP 2007/19-20 poz. 295; 15 czerwca 2007 r. II UK 223/2006 OSNP 2008/15-16 poz. 231; 11 grudnia 2007 r. I UK 145/2007 OSNP 2009/1-2 poz. 28; 6 lutego 2008 r. II UK 10/2007 OSNP 2009/9-10 poz. 123; 5 czerwca 2008 r. III UK 11/2008 OSNP 2009/21-22 poz. 292; 3 października 2008 r. II UK 26/2008 Lex Polonica nr 2012231, 6 maja 2009 r. II UK 359/2008 OSNP 2011/1 poz. 16).

Choć orzecznictwo powyższe głównie odnosi się do osób prowadzących działalność gospodarczą na własny rachunek, jednak może mieć pomocnicze zastosowanie w niniejszej sprawie. Zważywszy na powyższe nie można uznać aby podpisanie umowy, odebranie ubrania roboczego i zapoznanie się z terenem pracy było wykonywaniem pracy zarobkowej w rozumieniu ustawy zasiłkowej.

Analizując treść apelacji wskazać należy, że pozwany zarzucił również naruszenie przez Sąd I instancji przepisu art. 84 ust.1 i ust. 2 pkt2 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tj. Dz. U. z 2013r. , poz.1442 ze zm), nie wskazując konkretnie, który z tych przepisów miałby mieć zastosowanie do skarżącego.

W myśl art. 84.cyt. ustawy :

1. Osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych, jest obowiązana do jego zwrotu, wraz z odsetkami, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego, z uwzględnieniem ust. 11.

2. Za kwoty nienależnie pobranych świadczeń uważa się:

1)świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenie była pouczona o braku prawa do ich pobierania;

2)świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie nieprawdziwych zeznań lub fałszywych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzania w błąd organu wypłacającego świadczenia przez osobę pobierającą świadczenia.

Abstrahując od tego, że pozwany nie wykazał na czym miałyby polegać świadome wprowadzenie w błąd organu rentowego (ust. 2 pkt2), nie zaistniały również żadne okoliczność powodujące ustanie bądź wstrzymanie wypłaty zasiłku chorobowego (ust. 2 pkt 2)w świetle niewadliwie ustalonego stanu faktycznego.

Biorąc powyższe pod uwagę, na zasadzie art. 385kpc apelację jako bezzasadną należało oddalić.

/SSO / R. Ż. /SSO/ A. R. /SSO / G. B.